

стайно около себе като на остъ тя рядомъ си обръща и еднѣ-тѣ и другѣ-тѣ половинѣ камъ слънце-то и така на всяко мѣсто рядомъ става день и нощъ.

Тука можете попыта: какъ ся дръжимъ ние о земь-тѣ та не падамы, кога ся заврѣти тя надолѣ?

И това е едно отъ Божи-ты чудеса, каквы-то на хыляды гядамы всякой день и часъ; хора-та и всичко, що има по земь-тѣ, дръжи гы като врзаны една сила, коѣ-то Господъ е загнуздилъ и пѣхналъ у срѣдѣ-тѣ на земь-тѣ. Тая сила е нарѣчена *привлѣкашелна*, защо-то всичко влѣче камъ себе; тя дръжи като врзаны за земь-тѣ и въздуха и мѣсячинѣ-тѣ и не имъ дава наникѣдѣ да шявнѣтъ.

Вые знаете, че колело-то на кола ся врѣти на едно дръво, кое-то ся казва *осшь*. Заврѣтѣте сега еднѣ яблѣкѣ на столъ и щете видите, че и тя ся врѣти та ся пелѣе и безъ да има остъ; нѣ и да нѣма остъ ние можемъ си намисли, че прѣзъ срѣдѣ-тѣ на яблѣкѣ-тѣ е втыкнѣта остъ и мѣсто-то, прѣзъ дѣ-то бы минувала, ние си мыслимъ за остъ. Така ежщо и земя-та ся врѣти около себе като яблѣка-та и безъ да има наявѣ нѣкаквѣ остъ; а мѣсто-то, дѣто бы могло да ся втыкне остъ наричамы го *земнѣ осшь*. Два-та края, дѣ-то сѣ на яблѣкѣ-тѣ опашка-та и врѣхъ-тѣ, и до кой-то бы опирала остъ-та, на земь-тѣ ся наричатъ *полюси* или *ижиове*. Единый полюсь, що гяда камъ сѣверъ, нарича ся *сѣверенъ полюсь* на земь-тѣ, а другый, що гяда камъ пладне, зѣве ся *юженъ полюсь* на земь-тѣ.

На ума си ние можемъ да разсѣчемъ земь-тѣ като еднѣ яблѣкѣ прѣзъ срѣдѣ-тѣ и на двѣ половины така, що-то на еднѣ-тѣ и половинѣ въ срѣдѣ-тѣ да стои сѣверный полюсь, а на другѣ-тѣ и поло-